

TŘPYTNÝ DVŮR 2:

PŮLNOČNÍ KLENOT

AUTORKA BESTSELLEROVÉ SÉRIE VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

RICHELLE MEAD

TŘPYTNÝ DVŮR 2:

PŮLNOČNÍ KLENOT

RICHELLE MEAD

2017

Copyright © 2017 by Richelle Mead
Translation © 2017 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu GLITTERING COURT: THE MIDNIGHT JEWEL,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Karla Bedrlíková a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2017

ISBN 978-80-7498-247-7

KAPITOLA 1

„HEJ, TY! JEŠTĚ JEDEN KROK, HOLKA, A PROBODNU TĚ!“

Na místě jsem ztuhla. Stála jsem uprostřed schodů vedoucích do katedrály Kyriel.

Za sebou jsem uslyšela hlasitý dupot těžkých bot a v příštím okamžiku mi cestu zastoupil mladý člen stráže. Byl snad o třicet centimetrů vyšší než já a tmavé vlasy měl oholené téměř až na lebku stejně jako většina ostatních příslušníků hlídky. O těch se ovšem nedalo říct, že by vládli dýkou se stejným sebevědomím jako tenhle mladík. Nejčastěji se spokojili s těžkou palicí.

Klidně jsem se mu podívala do očí. „To si vyprošuji, pane. Jdu se pomodlit.“

„Nevěš mi tady bulíky na nos,“ zavrtil hlavou a ušklíbl se. „Všichni vědí, že vy Simové jste alanzané a pohané. A já tě navíc znám. Pamatuju si tebe i toho vraha, tvého bratra.“

Rozhořel se ve mně plamínek vzteku, ale zatím jsem ho dokázala skrýt. Ignorování podobných poznámek jsem měla dobře nacvičené. „Vlastně jsem se chtěla modlit právě za jeho duši. Jsem oddanou služebnicí Ura. Nebo si myslíte, že by andělé dovolili vstoupit na tuto svatou půdu nějakému kacíři?“

Ukázala jsem na impozantní dvoukřídlé dveře nad námi. Vstup byl skutečně majestátní také díky ohromnému oblouku vytesanému do kamenných zdí katedrály, v nichž byly dveře zasazeny. Právě jimi vyšel ven mnich Vaielova řádu

v tmavě zelené kápi a jako by potvrdil posvátnost místa, na kterém jsme stáli.

Strážný na chvíli zaváhal a pak znovu nasadil přísný tón. Hrotem dýky na mě neustále mířil. „Možná nepatříš k alan-zanům, ale já moc dobře vím, že jsi stejný kriminálník jako všichni ostatní ve vaší rodině. Jenom tě ještě nechytli. A teď vyklop, kde je tvůj bratr.“

Rozložila jsem ruce, abych dala najevo, že nechápu, o co mu jde, a ignorovala jsem nutkání sáhnout pro nůž, schovaný v kapsáři. „To bych taky ráda věděla. Přes rok jsem ho neviděla.“

Přitiskl mi hrot dýky na prsní kost. „Lžeš.“

Smutné na tom bylo, že zrovna v tomhle jsem nelhala. Lonzo mi poslal jediný dopis, když dorazil na druhou stranu oceánu, a od té doby mlčel.

„O co tady jde?“ zeptal se hlas někoho jiného. Známý hlas.

Připojil se k nám další člen stráže, ovšem mnohem klidněji a civilněji než jeho kolega. Tenhle muž byl starší, zavalitý a měl brunátnou tvář. Prořídle vlasy si nechával volně růst, zřejmě proto, že vlastně nebylo skoro co holit. Dívala jsem se s vážnou tváří přímo před sebe a ani náznakem jsem nedávala najevo, že ho znám.

Mladší voják sklonil dýku. „Carey, tohle je Viana. Ta, jejíž bratr loni zabil sira Wilhelma. Ten parchant se nikdy nedostal před soud!“

Voják Carey potlačil zívnutí. „No, ale jeho tu nikde nevidím. Vidím jen jeho sestru. A nikdo vlastně nikdy neprokázal, že to udělal.“

„Ale musí ti přece být jasné, že ano!“ odsekl mu kolega. „To víme všichni. A ona ví, kde je! Měli bychom ji sledovat na každém kroku!“

„I do kostela? Myslíš, že se její bratr schoval tady? To bych jako měl požádat mnichy, aby to tu prohledali?“

„Pane...“

„Já tady žádný problém nevidím.“ Strážnému Careymu se podařilo říct to znuděně a trochu našťavaně zároveň. „Nějaká

holka se chce jít pomodlit a ulevit své duši, a ta holka navíc neudělala nic zlého.“

Druhý strážný se na mě podíval přimhouřenýma očima. „Je to Sirminičanka a z těch něco provedl snad každý.“

Strážný Carey ho gestem poslal pryč. „Běž dělat něco užitečného. Chytej lidi, kteří páchají zločiny teď, ne kdysi dávno. A schovej tu dýku, sakra. Dělaš nám všem ostudu.“

Mladý strážný zastrčil dýku do pochvy, ale namířil mi prstem do obličeje. Nehnula jsem ani brvou. „Nemysli si, že na to zapomenou, holka. Toho tvého krvežíznivého bratříčka si najdu a je mi jedno, kde se schovává.“

Jakmile mladík vztekle odešel, nasadil strážný Carey ostrý výraz. „Hlavně mi neříkejte, že je ve městě.“

„Není,“ odpověděla jsem a vydechla úlevou. „Ale jinak opravdu nevím, kam se schoval. Jenom, že je hodně daleko.“

„Měla byste odjet za ním.“

Ucítila jsem, jak se mi sevřela hrud'. „Snažím se, pane.“

„Tak se snaž víc. K podobným scénám bude docházet čím dál častěji. Pan Wilhelm měl spoustu přátel, a ti nezapomněli.“ Strážný Carey najednou vypadal velmi unaveně. „Podívejte, já vás mám rád. Opravdu. Jste chytrá. Mluvíte naším jazykem. Ale já nejsem hlupák. Slyšel jsem o dívce, která chytá zloděje v sirminicijské čtvrti. To rozhodně není nic špatného, ale jednou by se jí to mohlo vymknout z ruky. Stejně jako jejímu bratrovi.“

„Lonzo...“

„Už ani slovo. Sir Wilhelm byl padouch, šlechtic nešlechtic. A možná si to všechno zasloužil. Ale čím méně toho budu vědět, tím líp.“

Strážný Carey sraštil čelo, protože se mu cosi vybavilo. To on našel Isabelu, Sirminičanku, kterou sir Wilhelm zneužíval, aby uspokojil své zvrácené choutky, a kterou pak odhodil do řeky. Pravda, Lonzo měl v úmyslu vymlátit z něj duši, ale zabít ho? To už musela být nešťastná náhoda. Většinu členů městské stráže podrobnosti nezajímaly, protože šlo o Sirminičanku. Strážného Careyho však zajímaly, a tak když se

začaly objevovat důkazy proti Lonzovi, mnohokrát se tvářil, že je nevidí.

„Zmizte odtud. Máte na víc.“ Smutně se na mě usmál. Byl to jediný člen hlídky, který se ke mně choval jako k sobě rovné. Jediný, který se vůbec pokusil se mnou mluvit mým jazykem. „A neberte to zle, když teď řeknu, že doufám, že už se naše cesty nikdy nestřetnou.“

Bez jediného dalšího slova se vydal po schodech dolů a brzy zmizel v davu na ulici. Mně ještě chvíli trvalo, než jsem se sebrala, a pak jsem znovu vykročila do katedrály. Onen mnich stál celou dobu u dveří a byl svědkem celého výstupu. Neřekl ani slovo. Tvář měl zcela zakrytou kápí, ale když jsem kolem něj prošla dovnitř, otočil hlavu a zjevně mě sledoval.

Můj otec v kostelech rád tajně uzavíral obchody. Nikdo by to nečekal. Během dne se do téhle velké katedrály, jedné z největších v Osfru, chodila modlit jen hrstka lidí. Všichni seděli s vážnými tvářemi na vyhlazených dřevěných lavicích a hlavy měli sklopené, nebo upírali zrak přímo před sebe na sochu zářivého anděla Kyriela umístěnou nad oltářem. Kněz ve zlatém a bledě zeleném rouchu mlčky zapaloval svíčky na oltáři a ve vzduchu se vznášela vůně včelího vosku a pryskyřice.

Přelétla jsem pohledem hlavní loď katedrály a našla osobu, kterou jsem hledala. Nenuceně jsem se vydala k ní a posadila se vedle, aniž bych navázala oční kontakt, jako bych si tuhle lavici vybrala náhodně. Dřevo pode mnou zavržalo a já jsem málem kýchla, tak pronikavá byla mužova drahá bylinná kolínská.

Sklopila jsem hlavu a dotkla se prsty nejprve obočí a pak srdce. „Chvála Urovi, stvořiteli ducha i těla,“ zašeptala jsem. „Chvála jeho šesti zářivým andělům, ochráncům věřících.“

„Chvála jim,“ zopakoval muž vedle mě.

Zvedla jsem hlavu a upřela pohled na zářivého Kyriela. Anděl držel pozlacený meč a štít, jako by byl připravený bránit lidstvo před šesti zbloudilými anděly. Mě však ve skutečnosti zajímal kněz, který na okraji mého zorného pole zapa-

loval svíčky. Když zapálil i poslední, odebral se do malého výklenku a poklekl k modlitbě.

Jakmile jsem si byla jistá, že se do ní zcela zabral, sáhla jsem do kapsy a vytáhla malý složený papírek. Obezřetně jsem ho položila na lavici mezi sebe a svého společníka. Ten si lístek po několika vteřinách vzal a schoval ho do kapsy kabátu.

„Jsou tam jména deseti alanzanů, kteří žijí v Mysu, tedy alespoň na jaře ještě žili,“ zašeptala jsem. „Určitě je jich tam víc. Tihle vám ale stačí, spojí vás s ostatními. Musíte se je naučit nazpaměť a ten lístek hned spálit.“

Zvedl hlavu. „Vím. Nedělejte ze mě hlupáka.“

Všude kolem byla ve stěnách mozaiková okna a v nich duhovými barvami vyobrazení další andělé. Žádného z nich zřejmě nezajímalo, že vedle mě sedí kacír. Ani Kyriel neskočil ze zdi s taseným mečem. Klenba katedrály se nám nezřítla na hlavu. Uros nás nezasáhl bleskem seslaným z nebes. *Třeba alanzané nejsou kacíři, uvažovala jsem v duchu. Třeba jdou tou správnou cestou, a kacíři jsou ortodoxní věřící, kteří postavili tuhle katedrálu. Nebo se možná mylí všichni.*

Konečně jsem otočila hlavu a pohlédla svému společníkovi do očí. V šeru vypadaly spíš šedé než modré, ale ani nedostatek světla nedokázal skrýt jiskřičku touhy, která v nich hrála. Cedric Thorn byl výjimečně pohledný muž. Nebyl to zrovna můj typ, ale i tak se na něj pěkně dívalo. Já jsem dávala přednost poněkud drsnějším chlapům. Chlapům, kteří si tak očividně nedávají záležet na svém zevnějšku.

„Nedělám z vás hlupáka, ale v sázce jsou lidské životy.“

Zvážněl. „Věřte mi, že to vím. Děkuji. A tady je něco pro vás.“

Když sáhl do kabátu, zrychlil se mi tep. Rychle se rozhlédl a pak vytáhl ruličku papírů. Nenápadně ji položil mezi nás. „Vaše smlouva. Přijetí k Třpytnému dvoru. A lístek do Adorie.“

„Adorie,“ opakovala jsem a sevřela papíry v ruce. Alan-

zané, které jsem znala, mi přísahali, že tenhle muž drží slovo, ale já jsem až do této chvíle pochybovala, jestli svou část dohody dodrží. Mnoho Osfridanů experimentovalo s alanzanskou vírou. Spousta jich brzy ztratila zájem a pak ochotně udala skutečné věřící.

„Trochu jsem se poptával,“ řekl se stále vážnou tváří, „ale obávám se, že vám nebudu schopen pomoci bratra najít, až tam připlujeme. Jména sluhů se někdy vůbec nezapisují. A i když ano, dostat se k takovým záznamům by znamenalo mít známého celníka, nebo mít dost peněz a nějakého podplatit. Já nemám ani jedno.“

„Třeba je bude mít můj manžel.“ *Manžel.* To slovo znělo zvláště, když jsem ho vyslovila.

„Jste si jistá, že to chcete takhle? Že chcete manžela?“

Dívala jsem se na své ruce, v nichž jsem stále svírala ruličku papírů, a cítila jsem na sobě Cedrikův pohled. Jeho uhlazené vystupování a stylové oblečení byly svůdné. Byl sice krásný, ale ne hloupý.

Co jsem vlastně chtěla? Chtěla jsem do Adorie. Chtěla jsem najít Lonza. Chtěla jsem žít daleko od války a korupce, které nyní zmítaly zemí, v níž jsem se narodila. Mohli mi bohatý manžel a nová země tohle všechno zaručit? Ne, ale budu mít větší šanci, než kdybych zůstala tady, kde jsem byla jen dalším hladovým uprchlíkem ve městě, které nás všechny nenávidělo.

„Chci manžela,“ potvrdila jsem. Byla to jen malá cena za všechny jiné výhody. Dodržím smlouvu a stanu se něčí ženou. Když už nic, tak si aspoň budu moct vybrat, s kým budu spát, místo aby to za mě udělal otec.

Jako by mi Cedric četl myšlenky, poznamenal: „Váš otec byl skvělý chlap. Teda aspoň podle toho, co jsem slyšel. Zachránil spoustu lidí před stíháním. Obětoval tomu život. Musíte na něj být pyšná.“

„Ano,“ odpověděla jsem automaticky.

„A já vím, že chcete pokračovat v jeho odkazu. Víím, že jste se tady snažila chránit lidi. Je to šlechetné. Je to nádher-

né. Ale... jak bych to řekl... no. Budete se muset trochu usadit. Nejen s manželem, ale obecně.“

„Já vím.“

„Už se nebudete moct tajně toulat.“

„Já vím.“

„A už žádné rvačky v zapadlých uličkách.“

„Já vím.“

„Už žádné dýky pod krkem.“

„Cedriku, teď děláte hlupáka vy ze mě.“ Kdybychom nebyli v katedrále, zařvala bych to na něj. „Budu v té vaší škole hotovým vzorem dobrých mravů. Než ji dokončím, bude ze mě vzdělaná a noblesní dáma. Dovolím vám, abyste mě vystavovali na všech těch vašich večírcích a budu nosit nádherné šaty, o kterých pořád básníte.“ Sklopila jsem oči ke svým obnošeným šatům plným skvrn. „Tohle mi vlastně ani nebude vadit. Ani studium.“ Mé vzdělávání ukončila válka v Sirminicii.

Cedrikovi se vrátilo původní nadšení. Na sebeovládání bude muset ještě zapracovat. „Vím, že vaším cílem je Adoria, ale snažte se užít si i cestu k ní. Nebude to tak hrozné.“

„Ani pro Sirminičanku?“ zeptala jsem se významně.

Z tváře mu zmizel zářivý úsměv. Považovala jsem za špatné znamení, že z něj okamžitě nevyletěla všechna ta krásná ujištění, kterými tak přirozeně prodával své zboží. „První rok strávíte v Osfridu. I když budete bydlet v jedné z našich vesnických usedlostí, tak... no, asi budete čelit stejným předpoklům, s jakými jste se setkala ve městě. Adoria je tolerantnější. Někdy. Ale vy si je získáte. Poznejí, jaká skutečně jste.“

Po téměř dvou letech strávených v hlavním městě Osfridu jsem byla trochu skeptická, ale nedala jsem to na sobě znát. Postavila jsem se. Kněz právě skončil a blížil se k nám. „Děkuju,“ zašeptala jsem. „Tohle pro mě znamená úplně všechno.“

Cedric si poklepal na kapsu. „A pro mě zase tohle.“

„Nechodte ven hned za mnou,“ upozornila jsem ho. „Chvilku počkejte.“

„Já vím, já vím. Už zase ze mě děláte hlupáka.“

Vyšla jsem z katedrály a při pohledu do jasného odpoledního slunce jsem musela přimhouřit oči. Hluk Osfra uprostřed rušného dne byl po klidu v katedrále zdrcující. Město přede mnou překypovalo životem. Na dlažebních kostkách klepaly podkovy koní a drnčela kola vozů a do toho prodávající hlasitě vychvalovali své zboží. Mezi tím vším se prodírali pěší. Někteří mířili na konkrétní místo, jiní jen bloumali sem a tam a žebrali o jídlo či práci. Nad vším se tyčily vysoké kamenné domy a jejich temná vážnost jako by byla pomníkem historie Osfra.

Osfro je staré město, pomyslela jsem si. Všechno je v něm zaběhnuté. Pro mě tady není místo. Lonzo to pochopil, když odplul do Adorie. Když mě tu nechal.

Dveře katedrály hlasitě zaskřípaly a já jsem užasla, protože se v nich objevil Cedric. „Měl jste počkat,“ obořila jsem se na něj vyčítavě.

„Zapomněl jsem vám říct, kdy odjždíme na usedlost.“ Nasadil si na kaštanové vlasy apartní hnědý klobouk a pokusil se zakrýt si dlaní oči před sluncem. „Za čtyři dny. Počkejte na hranici Sirminicijské a Mostní čtvrti, hned vedle tržiště. Vyzvedneme vás tam s otcem okolo prvního zazvonění.“

„Určitě proti mně nebude váš otec nic namítat?“

„Nemůže. Dovolil mi najmout dvě dívky. Tak jsem si je vybral, dá se říct. U té druhé musím ještě dořešit nějaké dokumenty.“ Cedric mluvil naprosto klidně. Vzhledem k tomu, že přijal náboženství, jehož stoupenci často končili ve vězení a na popravišti, otcův hněv pro něj zřejmě nepředstavoval větší problém.

„Najmout? Hodláte tuto dívku zavést na cestu hříchu?“

Oba jsme se s Cedrikem prudce otočili, abychom odhalili autora téhle mrzuté vyřčené poznámky. Před námi stál Vaie-lův mnich. Opíral se o oblouk lemující vchod do katedrály a v ruce svíral v kůži vázaný výtisk *Odkazu andělů*. Byl téměř celý ukrytý ve stínu. Zmocnila se mě panika, ale když jsem si v duchu přehrála náš krátký rozhovor, poněkud jsem se

uklidnila. Ani jeden z nás neřekl nic o kacírství. Rozhovorem o Třpytném dvoře jsme se nevystavili žádnému nebezpečí.

„Ne, bratře,“ odpověděl Cedric uctivě. Mniši nebyli duchovními vůdci jako Urovi kněží, ale lidé se k nim chovali se stejnou vážností pramenící z jejich naprosté oddanosti studiu víry. „Právě naopak. Odjíždí se mnou do Třpytného dvora.“

Třebaže jsem neviděla mnichovi do tváře, podvědomě jsem věděla, že na mě zírá a mračí se. „Do Třpytného dvora? Takhle ten svůj hanebný podnik nazýváte? Žiji sice odloučen od tohoto světa, ale vím, jak se v něm věci mají. Muži si Sirminičanky *najímají* velmi často, zneužívají jejich nezáviděníhodné situace a nutí je k ohavným činům. Tebe jsem už dnes viděl, dívko. Viděl jsem, jak tě vyslýchal jeden ze strážných.“

„Jen jsme si povídali. Nic špatného jsem neudělala. A Třpytný dvůr je velmi vážený podnik.“ Snažila jsem se mluvit klidně a s pokorou. Rozhodně jsem nechtěla, aby na mě znovu strhnul pozornost městské hlídky. „Budu docházet na hodiny etikety a příští rok si najdu manžela v Adorii.“

„A ne jen tak nějakého manžela,“ dodal Cedric vychloubačně. „Seznámí se s těmi nejbohatšími a nejvlivnějšími svobodnými pány ve městě. S muži, kteří v Novém světě vydělali jmění a touží po stejně vznešené manželce, jaké podnik mé rodiny dodal už mnohým jiným.“ Použil stejná slova, jako když jsme se poprvé potkali. Napadlo mě, že jeho obchodnické já musí být velmi silné.

Následovala chvíle ticha, během které se mnich nad jeho slovy zamýšlel. Pak se zeptal: „V jakém městě?“

„V Mysu Vítězství. V kolonii Denham.“ Cedric se nepřestával usmívat, ale přešlápl z nohy na nohu a prozradil tak, že znervózněl. Vzhledem k lístku, který měl v kapse, se nebylo čemu divit. Představitelé církve chtěli, aby byli osfridští občané, kteří konvertovali, exemplárně potrestáni. Popravy na šibenici byly v poslední době běžné.

Když mnich ani teď neodpověděl, založila jsem paže na prsou a upřela pohled do jeho tváře, stále skryté pod kápí.

Doufala jsem, že se mi dívá do očí. „Milý bratře, oceňuji tvou starost o mě. A máš pravdu, zoufalé dívky, které nemají jinou možnost, se skutečně uchylují k zoufalým řešením. Já k nim však nepatřím.“

„Nejste zoufalá?“ zeptal se a jeho hlas zněl na svatého muže nečekaně ostře.

„Mám možnost volby. A když se mi žádná nenabízí, najdu si nějakou vlastní. Nikdo mě k ničemu nenutí,“ vyhrkla jsem trochu ostřeji, než jsem původně zamýšlela.

„Tomu věřím. A lituji každého, kdo by se o to pokusil.“ Přisahal bych, že se hluboko pod kápí usmívá. „Hodně štěstí, slečno.“ Otevřel dveře katedrály a zmizel v jejím nitru.

Cedric si oddechl. „Tohle mohlo skončit mnohem hůř. Myslím, že jste se mu líbila.“

„Těmhle se nelíbí nic jiného než jejich studium.“

„Nemohl z vás spustit oči,“ dobíral si mě.

„Vždyť mu do očí vůbec nebylo vidět! A teď se běžte naučit jména, která jsem vám dala. A nezapomeňte je spálit.“

Cedric odpověděl příkývnutím a vydal se dolů po kamených schodech. „Uvidíme se za čtyři dny.“

Zůstala jsem stát a dívala se na město, které jsem hodlala opustit. Utekla jsem do něj před válkou, ale necítila jsem se k němu ničím vázaná. Naučit se být uhlazenou dámou v jakémsi vesnickém sídle znamenalo jisté zdržení na cestě k Lonzovi, ale jsem přece člověk. Chtěla jsem spát v čisté posteli, ne na podlaze spolu s dalšími uprchlíky. Chtěla jsem znovu jídlo třikrát denně. A chtěla jsem mít zase knihy.

„Za čtyři dny.“ Cítila jsem, jak se mi zvedají koutky úst. „Čtyři dny, a začne mi nový život.“

KAPITOLA 2

KDYŽ JSEM CEDRIKOVI SLÍBILA, ŽE SE BUDU CHOVAT slušně, myslela jsem to vážně. *Chtěla jsem* se chovat slušně. Tahle příležitost pro mě i pro Lonza znamenala hrozně moc, nemohla jsem si dovolit ji promarnit. A navzdory všemu násilí a nebezpečí, které jsem v životě viděla, jsem se opravdu nevyžívala v konfliktech. Toužila jsem po řádu. Po míru.

Když jsem se tedy po šesti měsících pobytu ve Třpytném dvoře ocitla v situaci, v níž jsem mířila jinému člověku na hrdlo hrotem dýky, neměla jsem z toho ani trochu radost.

„Slyšíš mě?“ křičela jsem. „Ještě jedno slovo, jediná zmínka o tomhle, a budeš toho do konce života litovat!“

Má soupeřka, Clara Hayesová, odpověděla vzdorovitým úšklebkem, i když v očích jsem jí četla nejistotu. Bylo těžké cítit se přehnaně sebevědomě, když vás někdo tiskl k venkovní stěně domu nožem téměř zapíchnutým do hrdla. Kolem nás vytrvale padal déšť, ale já jsem vnímala jen ženu před sebou, nikoli promočené vlasy a noční košili.

„Pravda bolí, co?“ odsekla.

„Není to pravda, a ty to víš. Celé sis to vymyslela.“

„Ale zní to věrohodně.“ Clara se pokusila pohnout, byť nepatrně, ale já jsem ji držela přišpendlenou ke zdi. „Proč jinak by si do domu pouštěl Simku? Teda, pokud by to samozřejmě nebyla uklízečka. Asi se ti nemůžu divit. On je fakt nádherný. Ale až to zjistí jeho otec, jako omluva ti to stačit nebude.“

Nehnula jsem ani brvou. Dokonce jsem nejspíš ani nemrkla, což nebylo lehké, protože se mi do očí řinula voda. Clara byla doslova mojí zhoubou už od okamžiku, kdy jsme dorazily do domu U Modrého pramene. Přesně jak mi předpověděl Cedric, chovaly se ke mně některé z místních dívek se stejnými předsudky, jaké jsem znala z města. Zcela upřímně, Claře byla má minulost zřejmě ukradená. Jednoduše jen ráda někoho ponižovala. Potřebovala oběti. Já jsem byla vůči jejím vtípkům a posměškům imunní, ale tenhle týden zašla moc daleko, protože začala roznášet, že jsem si místo ve Třpytném dvoře získala přes Cedrikovu postel. To mě hluboce zasáhlo, protože tím nechtěně probudila moje vzpomínky na dobu, kdy jsem byla nucena prodávat své tělo za různé výhody.

Jsi zbabělá krysa, Miro. Musíš se naučit dělat drsná rozhodnutí.

„Jeho otec se to nedozví,“ odpověděla jsem Claře. „Hlavně proto, že není co se dozvědět.“

„Komu myslíš, že bude věřit, tobě, nebo mně? Jasper ještě pořád zuří, že tě Cedric najal. A až se k němu dostane tohle... No. Neumím si představit, že tě tady nechá. Připravit nás na cestu do Adorie ho stojí hotové jmění. A naši nápadníci za svatbu s námi zaplatí ještě víc. Za tu cenu očekávají krásu, šarm, vzdělanost... a počestnost.“

Sklonila jsem se k ní. „Krásu? Máš pravdu, ta je důležitá. Tady, v Adorii, všude. Bylo by mi moc líto, kdybys o tu svou přišla.“

Z tváře jí zmizel úsměv. „Co... co tím myslíš?“

„Myslím tím, že jestli o mně nepřestaneš roznášet lži a nezačneš všem říkat pravdu, zničím tě, teda tvoji tvář.“ Abych dodala svým slovům váhu, přesunula jsem hrot dýky na její tvář. „Zničím všechny tvoje šance, že bys kdy v Adorii nebo kdekoli jinde mohla najít manžela. Když ty mi zničíš pověst, maximálně mě vyhodí. Ale když já tobě zohavím tvář? To spolehlivě odradí všechny nápadníky, bohaté i chudé.“

Zalapala po dechu. „To by sis netroufla!“

„Chceš mě odsud nechat vyhodit. Copak mám co ztratit? Stačí, když se ti jednou v noci vplížím do ložnice a...“ volnou rukou jsem sekla do vzduchu.

„Řeknu o tom paní Mastersonové!“

„Přeju hodně štěstí, až jí to budeš dokazovat.“ Pustila jsem ji a couvla. „Tak co? Pochopila jsi to všechno? Víím, že ti můj přízvuk občas dělá potíže.“

Clara místo odpovědi prudce šklubla dveřmi od kuchyně, kterými jsem ji sem prve přitáhla, vztekle prošla a pak jimi za sebou praštila. Zahlédla jsem však ještě její výraz. Vyděsila jsem ji.

Zhluboka jsem se nadechla a opřela se o dům. S překvapením jsem si uvědomila, že se chvěju. Skutečně jsem právě vyhrožovala dívce, že ji zohyzdím, jestli o mně bude roznášet klepy? Neměla jsem v úmyslu svou výhrůžku splnit, ale i z tohotohle pokusu zastrašit ji jsem si připadala ničemná.

Udělal jsi, co jsi musela, Miro, řekl mi vnitřní hlas silně. Musíš se dostat k Lonzovi. Nemůžeš riskovat, že tě odtud vyhodí kvůli pomluvám nějaké slečinky. A v sázce není jen tvůj osud. Cedric se potřebuje dostat do Adorie stejně jako ty.

Pochybovala jsem, že by Jasper Thorn věřil, že všechny jeho dívky jsou panny, ale choval se tak, aby tomu věřili ostatní. Musel si chránit reputaci. Nemazlil by se s nikým, kdo by pošpinil jeho „zboží“, dokonce ani se svým synem.

Narovnala jsem se a zastrčila starou dýku zpátky do kapsy. Stejně byla tak tupá, že bych s ní nic nerozřízla, natož něčí tvář. Teď jsem se musela vrátit dovnitř, než si někdo všimne, že tam nejsem. Takhle pozdě jsme ven nesměly, a kdyby navíc paní domácí zjistila, že jsem úplně promočená, bylo by to ještě horší.

Vzala jsem za kliku od dveří do kuchyně, ale nic se nestalo. Ještě několikrát jsem zatahala, abych se ujistila, že není zaseklá, ale pak jsem zaúpěla.

Clara mě venku zamkla.

„Ne, ne,“ zašeptala jsem a rozběhla se ke dvojitém skleným dveřím rovněž v zadní části domu. Vedly do salónku

a byly rovněž zamčené. Zkusila jsem okno. Zamčené. Přeběhla jsem zpátky ke dveřím do kuchyně a znovu zalomcovala klikou. Nic. Co kdybych zaklepala? Měla jsem uvnitř i kamarádky. Třeba bude některá poblíž kuchyně a pustí mě dovnitř. Stejně tak by ale poblíž kuchyně mohla být i paní Mastersonová.

„Vypadáte, že potřebujete pomoc.“

Prudce jsem se otočila a ze tmy zahrady se vynořila postava. Byl to muž, poněkud shrbený, a na sobě měl potrhané a příliš velké šaty, které byly ještě víc promočené než moje. Nejdřív jsem si myslela, že se na náš pozemek dostal nějaký vandrák, ale pak jsem si uvědomila, že dneska je den, kdy chodí pošta. Dokonce jsem měla pocit, že jsem podobně shrbeného muže viděla mezi dělníky, kteří přivezli z vesnice zásoby. I tak jsem se přitiskla ke dveřím a připravila se na ně zabušit, a riskovat dokonce i hněv paní Mastersonové. Ruku jsem pomalu posouvala ke kapse s nožem.

„Uklidněte se,“ řekl muž chraplavým hlasem. Jeho přízvuk mi připomínal Ingrid, dívku, která pocházela z jihozápadní části Osfridu nazývané Planiny. „Neublížím vám. A kdyby ano, klidně mě můžete tím nožem pořezat na tváři.“

„Vy jste to slyšel?“ zeptala jsem se.

Byla jsem ráda, že tma a déšť skryly, jak se červenám. Neuvědomila jsem si, že mám publikum.

Díky slabému světlu vycházejícímu z oken jsem toho moc neviděla a mužovu tvář z velké části zakrýval klobouk se širokým okrajem. Rozeznávala jsem jen dlouhé neupravené černé vousy a spoustu jizev na hrubé kůži.

„Nebudte z toho tak smutná, slečno. Byla to dobrá výhrůžka a zněla jste hodně přesvědčivě. Až na to, že to nebude fungovat.“

Vzteky najednou zatlačil všechny obavy do pozadí. „Jak jste na to přišel? To jste poznal z pětiminutového rozhovoru? Jste na to nějaký expert, nebo co?“

„Na takové věci? Ano, na to jsem expert. Vyděsila jste ji. Ale ne dost, jinak by vás tady nezamkla. Měla čas se uklid-

nit a teď se snaží odhadnout, jestli blufujete. Nakonec sama sebe přesvědčí, že pořezat jí obličej nedokážete.“ Významně se odmlčel. „Nebo ano?“

„Já... já nevím,“ zalhala jsem. Teď jsem ve tmě téměř rozeznávala jeho černé oči. Jejich pohled mě doslova probodával.

„To byste asi měla vědět,“ namítl. „Nevyhrožujte něčím, co nedokážete splnit.“

Řekl to tak povýšeným tónem, že jsem vzdorovitě zvedla bradu. „Děkuji vám za názor, ale pokud mě nyní omluvíte, měla bych se vrátit dovnitř.“

„A jak? Dveře...“ musel si odkašlat. „Dveře jsou zamčené.“

„To je můj problém.“

Znovu zakašlal. Nebo se možná smál. „Ano, to je. A já vám ho pomůžu vyřešit.“

Ze záhybů širokého pláště vytáhl cosi, co vypadalo jako malá peněženka. Když ji otevřel, spatřila jsem několik tenkých kovových nástrojů různé délky. Některé byly jednoduše rovné, jiné měly na konci háček, nebo byly trochu zahnuté. Chvilí si je v tom slabém světle vycházejícím z okna prohlížel a natáčel hlavu tak, že jsem na okamžik zahlédla jizvu ve tvaru hvězdy na jeho levé tváři a malý kroužek na kraji ušního boltce.

„Vy chcete ten zámek vypáčit?“ zeptala jsem se. Déšť slábl a já jsem si ohrnula z čela prameny promáčených vlasů.

Ani nezvedl hlavu a dál se probíral nástroji, ovšem jeho hlas zněl překvapeně: „Jak to víte?“

„No... protože máte v rukou šperháky.“

„Tak jsem to... to je jedno. Jestli jste tak chytrá, asi mě nepotřebujete.“ Vypadalo to, že chce tašku znovu zavřít.

Natáhla jsem ruku k jeho paži a pak ji stáhla. „Ne, počkejte. Potřebuji vás. Šperháky už jsem viděla, ale svoje nemám.“

Chvilí čekal, možná proto, abych se začala bát, a pak taštičku znovu otevřel. Vybral nástroj s háčkem na konci a zastrčil ho do klíčové dírky. Několikrát s ním rychle pohnul

a pak jsem uslyšela cvaknutí. Narovnal se, jak mu to jen tělo dovolilo, a prohlásil: „A je to.“

„Na první pokus.“

„Tohle je hodně běžný zámek.“ Zasunul nástroj zpátky na místo. „Není to vždycky tak snadné. Někdy musíte poslouchat. Vnímat, co dělá mechanismus uvnitř.“

Sáhla jsem po klice. „Tak vám děkuji. Pomohl jste mi.“

„A mohl bych vám pomoci víc? Chcete, aby vám ta holka dala pokoj? Nechodte na ni hrubou silou. Ta někdy funguje, ale skutečnou moc mají informace.“

Spustila jsem ruku z kliky podél těla. „Jak to myslíte?“

„Tak má přece nad vámi navrch, ne? Díky informacím.“

„Díky informacím ne. Díky pomluvám. Není to pravda. Nikdy jsem...“

„Tím jenom dokazujete, co jsem řekl,“ skočil mi do řeči. „Jenom si uvědomte, jak vás rozhodila obyčejná slova. Udělejte to s ní stejně. Taky musí mít nějakou minulost. Všichni jsme něco provedli. Odhalte ji, a budete to vy, kdo nad tou druhou získá moc.“ Vytáhl tašku se šperháký. „A tohle si vezměte. Pomůže vám to dostat se na místa, kde byste neměla být. Tam najdete své odpovědi.“

Nevzala jsem si ji. „To nemůžu přijmout.“

„Doma mám ještě tři sady.“ Vtlačil mi nástroje do ruky a otočil se. „Ale teď musím jít najít chlapy, než se vrátí do vesnice. Držím palce, ať se nedostanete do problémů.“

Muž se odšoural do tmy a nechal mě stát s taškou šperháků u odemčených dveří. Najednou jsem cítila ohromné nutkání zavolat ho zpátky a zeptal se ho, proč mi pomohl, aniž by za to cokoli čekal. A k čemu mu vůbec bylo tolik sad šperháků? Nakonec jsem však tiše vklouzla do kuchyně a nahoru do svého pokoje.

Tamsin, jedna z mých spolubydlících, byla zabraná do psaní dopisu a mou na kost promočenou osobu okomentovala prostým konstatováním: „Nechci to vědět.“

Naše druhá spolubydlící, Adelaide, byla natažená na posteli a četla si, ovšem nyní se prudce posadila. „Ale já ano! Šmarjá, Miro. Co se ti stalo? Vždyť jsi prakticky nahý.“